

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: مجله هفته

۱۰ نومبر ۲۰۲۱

گوانتانامو؛ لکه ننگ حقوق بشری و نماد شعارهای پوچ امریکا



«احمد ربانی» سرانجام پس از ۱۷ سال حبس در زندان نظامی گوانتانامو به دنبال موافقت کمیسیون بازرسی دوره ای این زندان، آزاد می شود. قطعاً این خبر خوشحال کننده است اما نباید فراموش کرد که او فردی بی گناه بوده که ۱۹ سال از فرصت آزادی خود را از دست داده است.

ربانی یک راننده پاکستانی بود که در سال ۲۰۰۲ میلادی به عنوان یک مظنون تروریستی به زندان مخفی سیا در افغانستان منتقل شد و در آنجا به مدت ۵۴۵ روز به روش های مختلفی از جمله ضرب و شتم و محرومیت از خواب، تحت شکنجه قرار گرفت. بعد از آن بود که ربانی به زندان گوانتانامو انتقال داده شد و ۱۷ سال از عمرش را نیز در این زندان گذراند. ربانی هیچ گاه تحت پیگرد قانونی قرار نگرفت بلکه در گوانتانامو ماند و به روش های مختلف مانند شکنجه های روانی و تغذیه اجباری، شکنجه شد.

اکثر زندانیان گوانتانامو تجربیاتی مشابه ربانی دارند و آنها نیز به صورت نامحدود در این زندان بازداشت بوده و هدف شکنجه قرار گرفته اند.

در یک جامعه قانونمند، یک دوره بازداشت مشخص برای مظنونان جنائی قبل از محاکمه آنها وجود دارد اما در مورد زندانیان گوانتانامو، بازداشت های خودسرانه به مدت نامحدود صورت گرفته است.

علاوه بر ربانی، سه زندانی پاکستانی دیگر نیز که امریکا با آزادی آنها در ماه مه سال جاری میلادی موافقت کرد، بدون این که محکوم شوند، آزاد شدند آن هم در شرایطی که حدود ۲۰ سال از زمان زندگی شان را در گوانتانامو حبس بودند. مورد دیگر مربوط می شود به «مصطفی عزیز شمیری» یمنی که ۱۳ سال در گوانتانامو بازداشت بوده اما امریکا هرگز او را محاکمه نکرده است.

جدیدترین اخبار افشاء شده توسط «منصور آدافی» از یمن حاکی از آن است که او به مدت نزدیک به ۴۲ ساعت در زندان مورد ضرب و شتم قرار گرفته و مجبور به ماندن در سلولی با موسیقی پر سر و صدا شده تا از خواب محروم شود آن هم در حالی که او را برهنه کرده و چشم ها و دهانش را بسته بودند و به شکم و کمرش ضربات شدیدی می زدند.

این اتفاق ها نشان می دهند که گوانتانامو مکانی فرای حکمرانی هر گونه قانون و پیمان بین المللی است و تابع هیچ قانون و یا کنوانسیونی نیست. این زندان در خلیج گوانتانامو در کوبا قرار داد اما به دلایل تاریخی، امریکا آنجا را اداره می کند.

با این حال، این زندان از آنجائی که در خارج از قلمرو امریکاست، تحت حکومت قوانین امریکا نیست و از طرف دیگر کوبا نیز نمی تواند مدیریت مؤثری بر این زندان داشته باشد چرا که از حکومت قانون کوبا نیز خارج است. به علاوه، به دلیل آن که امریکا زندانیان را مبارزان غیرقانونی می نامد، از پذیرش محدودیت های حقوق بشری مربوط به کنوانسیون ژنیو در قبال اسیران جنگی امتناع می کند و به همین جهت است که گوانتانامو به جهنم زندانیان تبدیل شده است و شکنجه در این زندان اجرائی می شود.

«جو بایدن» رئیس جمهور امریکا در روزهای ابتدائی روی کار آمدنش وعده تعطیل این زندان را داد اما اکنون که جنگ در افغانستان پایان یافته است، همچنان ۳۸ نفر در این زندان حبس هستند.

مشخص نیست که آیا وعده بایدن برای تعطیل گوانتانامو نیز مانند وعده مطرح شده مشابه در دوران ریاست «بارک اوباما» رئیس جمهور پیشین امریکا به یک چک بی محل تبدیل خواهد شد یا خیر؟

در حال حاضر اگر زندانیان پیشین گوانتانامو بخواهند از امریکا غرامت بگیرند، باید پروسه ای طولانی مدت مربوط به طرح دادخواهی را طی کنند که این کار برای اکثر این زندانیان شدنی نیست.

حقیقت این است که اگر امریکا حقیقتاً و آنطور که مدعی است، حامی حقوق بشر است، باید سریعاً شیوه ای مبتکرانه برای پرداخت غرامت به این زندانیان بی گناه را پیدا کند. البته آنچه احتمالش قوی است، این است که شعارهای حقوق بشری امریکا همچنان در حد شعارهای واهی و پوچ به قوت خود باقی خواهند ماند.

cri.cn